

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 12 грудня 2013 року № 51 (526)

СВОБОДУ НЕ СПИНИТИ!

Вони напали на нас, як таті, – вночі, підступно, підленько. "Беркут" і внутрішні війська трощили "барикади", палатки, а за ними йшли мародери-"тітушки" та грабували те, що залишилося в місцях постою мітингувальників, – харчі, теплий одяг, обігрівальні пристрої. Класичний приклад середньовічної дикості: тиран, після захоплення міста, на день віддає його на розтерзання та мародерство найбільш звиродінлої частини свого війська... Але ж це сталося в Києві, в ніч на 11 грудня 2013 року.

Мітингувальники вирішили: за будь-яку ціну не здавати оплот Євромайдану – Майдан Незалежності. І стали – горстка сміливців проти тисяч озброєних дубинками та "упакованих" в облаштунки хлопців, які присягали на вірність українському народу, та стали заручниками злочинної політики владоможців, і тепер народ ганьбив їх... за зраду. Можливо, комусь із них було соромно, а хтось, може, прозрів, збагнувши: свободу – не спинити. "Усі ж ми – козацькі діти", – так пояснює пан Василь із Запоріжжя дивом врятований від наруги Майдан Незалежності і додає: "Тут усю ніч молилися. А коли всім людом заспівали, то здавалося, що то наші предки ідуть на свій останній бій з ворогом".

Всевишній таки почув молитви. На Майдані разом із священиками традиційних українських Церков молилися всі, хто прийшов захищати оплот Свободи. Наша неповторна Руслана мобілізувала й виклала до кінця всі свої сили, організаторський хист і співочий талант, аби підтримати людей – не на дусі: його їм не бракувало, а на морозі – вистояти до ранку. Народний депутат Андрій Парубій невтомно застерігав мітингуючих від провокаторів. З трибуни промовляли народні обранці Анатолій Гриценко, Леся Горобець, Віталій Кличко, Інна Богословська, Олег Тягнибок, Віктор Чумак і інші. У момент особливого напруження, коли, здавалося, "Беркут" ось-ось кинеться шматувати людей, хтось із депутатів звернувся до спецназівців: "Не чіпайте жінок і старших людей! Бийте нас, депутатів". Вони вистояли. Вранці "Беркут" пішов із Майдану. "Побратими! Ми перемогли! Ми відновлюємо барикади. Ввечері нас тут буде мільйон", – пролунав над Майданом голос Парубія...

Продовження теми на 2-й стор.

УСІ – НА ЗАХИСТ ВІТЧИЗНИ

ЄВРОМАЙДАН ВИСТОЯВ ОДНУ З НАЙВАЖЧИХ НОЧЕЙ

У ніч на 11 грудня в обороні Євромайдану стояли конгресівці з різних областей України. Вхід на Майдан з боку Інститутської захищали, серед інших, члени Чортківської районної організації КУН Іван Віват, Олександр Стадник і Андрій Бабійчук.

Про одну з найважчих ночей на Євромайдані розповідає голова Чортківської організації Конгресу Іван Віват: "Біля барикади на Інститутській було багато "Беркуту", бійців внутрішніх військ, міліціонерів. Поводились вони брутально: били людей, намагались висмикнути їх із рядів. Проте їм це не вдалося. З першої ночі до восьмої ранку ми вистояли в щільній лаві оборонців Євромайдану. І я хочу сказати, що по-справжньому пишаюся своєю нацією. Це більше не мовчазні раби, а горді сміливі люди, які готові захищати своє майбутнє". Він закликає українців боротися до повної перемоги над режимом Януковича.

"Сьогоднішня ніч показала, що на Януковича не вплинула ні зустріч з експрезидентами України, ні зустріч з Верховним представником із закордонних справ і політики безпеки Євросоюзу Кетрін Ештон. Він обрав жорстке придушення мирних протестів. Бо він хоче перетворити Україну на авторитарну євразійську державу. Але ми не дозволимо йому це зробити", – наголосив голова Чортківської організації КУН.

Ще вночі Конгрес звернувся до громадян: **"Всі на захист Євромайдану!"**

"Сьогодні вночі влада розпочала штурм Євромайдану, – йдеться у зверненні. – Зараз там перебуває велика кількість спецназу, який намагається зачистити площу від мирних мітингувальників. За повідомленням блок-посту КУН, восьмеро наших членів затримано. Голова Конгресу Степан Брацюнь разом із партійцями наразі намагається визволити затриманих.

Конгрес Українських Націоналістів закликає всіх виступити на захист Євромайдану! Кияни, приїжджайте на Майдан прямо зараз, щоб відстояти нашу свободу й честь!"

ЗАЯВА

ВИМАГАЄМО ВІДСТАВКИ УРЯДУ ТА ПРЕЗИДЕНТА

Українська держава перебуває в глибокій політичній кризі. Її причиною стало рішення Кабінету Міністрів України про припинення курсу на євроінтеграцію та непідписання Президентом України Віктором Януковичем Угоди про асоціацію України з Євросоюзом у Вільнюсі.

На Євромайдани по всій Україні вийшли мільйони людей на акції мирного протесту. Це право вони мають відповідно до Конституції та законів України. Але замість того, щоб дослухатися до голосу українського народу, влада, використовуючи бійців спецпідрозділу "Беркут", в ніч на 30 листопада вчинила криваву розправу над мирними громадянами на столичному Майдані Незалежності.

Злочинний наказ щодо насильницького розгону мирних громадян викликав ще масштабніші протести, які можуть призвести до тяжких політичних та економічних наслідків.

Безсумнівно, саботаж підписання Угоди про асоціацію з Європейським Союзом та жорстокий насильницький розгон мирних громадян за злочинним наказом тісно взаємозв'язані, а відповідальність за них повністю лежить на нинішній владі. Останні події довели, що чинний режим на чолі з Віктором Януковичем і Партією регіонів втратив зв'язок з народом, діє проти його інтересів, вдається до насильства і сваволі та виправдовує криваві злочини правоохоронців проти мирних громадян і журналістів. Влада порушила Конституцію, а тому втратила право керувати державою.

Конгрес Українських Націоналістів вимагає відставки Президента України та відставки чинного уряду, який не спромігся модернізувати економіку та привів її до повного розвалу, приховуючи це і від громадян України, і від країн Євросоюзу.

Ми категорично засуджуємо застосування сили щодо мирних демонстрантів і вимагаємо негайного розслідування злочинів, вчинених особами у формі спецпідрозділів міліції під час погрому мирного зібрання на Майдані Незалежності у Києві й інших містах України, та притягнення всіх причетних до кримінальної відповідальності.

Конгрес Українських Націоналістів закликає українців до мирних форм громадського спротиву і до законних форм вирішення політичної кризи, що розгортається в державі. Тільки таким чином можна зміцнити її соборність, незалежність і повернути Україну на шлях цивілізованого розвитку й інтеграції до ЄС.

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів
4 грудня 2013 року, м. Київ

ПОЗИЦІЯ

Степан БРАЦЮНЬ: Знесення пам'ятника Лєніну – це сигнал владі, що її також можуть знести на вимогу народу

Ліквідація пам'ятника Лєніну в Києві – символ остаточного звільнення України від імперських обіймів Кремля. Так вважає Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь.

"Вождь більшовицького перевороту й один із найбільших катів нашого народу Лєнін казав, що "втратити Україну – це втратити голову", тож вчора ввечері невідомі українські патріоти остаточно знищили голову совєтської імперії", – сказав він.

Голова Конгресу нагадує, що Президенти України Леонід Кравчук та Віктор Ющенко видавали укази про демонтаж пам'ятників особам, причетним до організації та здійснення Голодомору та політичних репресій, тож монумент Лєніну знесли на виконання цих указів та на вимоги мітингувальників, що вийшли 8 грудня на київські вулиці.

"Знесення пам'ятника Лєніну – це чіткий сигнал нинішній владі, що її також можуть знести на вимогу народу, – каже лідер Конгресу. – Янукович та його команда ментально, духовно, інтелектуально значно відстають від української нації, яка зараз на Євромайданах по всій Україні відстоює свою гідність і право на достойне життя на своїй землі".

Степан Брацюнь наголошує, що якщо Янукович ще раз використає проти мирних демонстрантів Євромайдану силу, він заробить собі звання диктатора, в боротьбі з яким використовуватимуть відповідні рішучі методи.

"Закликаю громадян, які народились у радянські часи і оплакують сьогодні цей пам'ятник, згадати про страшні злочини Лєніна проти українців. Репресії, голодомори, депортації – все це стало наслідком ідеології та прямих вказівок "вождя пролетаріату" на знищення нашого народу", – підкреслив Голова Конгресу.

Прес-служба КУН

ОСТАННЯ БАРИКАДА

ОЛЖА,
або ПО КОМУ Б'Є ДЗВІН

У вівторок з ним ще розмовляли поважні люди. Троє президентів України – Леонід Кравчук, Леонід Кучма та Віктор Ющенко сиділи за столом переговорів із Віктором Януковичем. Вони намагалися пояснити чинному керманичу держави, що кровопролиття – це погано, тож винні мають бути покарані, натякали, що кроком до порозуміння з мітингувальниками могла б стати відставка Кабміну, просили випустити із-за грат затриманих євромайданівців. Янукович обіцяв: когось випустить, винних покарає... Його ремінісценції були мало адекватні реальній ситуації, якою, здавалося, він не володіє, а тим більше не контролює її. Начебто результатом зустрічі була домовленість про круглий стіл за участю влади, опозиції, громадськості, що мав запрацювати наступного дня, в середу.

За кілька годин по тому з В.Януковичем зустрічалася Верховний представник ЄС з питань зовнішньої політики Кетрін Іештон. Замість години за протоколом вони бесідували три з половиною години. Ештон прийшла на Євромайдан, який вітав її гучним і одностайним "Дякуємо!" А за кілька годин вона, приголомшена нечуваним зухвальством, із сумом спостерігала, як спецпризначенці зачищають центр громадянського спротиву.

У вівторок прибула до Києва заступник Держсекретаря США Вікторія Нуланд. У супроводі посла США в Україні побувала серед мітингуючих і навіть встигла розповісти, як, напередодні, перебуваючи в Москві, просила російських владоможців посприяти Україні в урегулюванні протистояння. До її слів, зрозуміло, в нас поставилися і скептично, і з поблажливим розумінням, мовляв, ну не вірить пані Нуланд, що політичну кризу в Україні й спричинено за кремлівським сценарієм. А вчора вона стала волонтером і роздає громадянам їжу на Майдані. Почастувала, кажуть, і правоохоронців.

Щоб збагнути глибину безодні, яка сьогодні відділяє українську владу від народу, треба серед нього пожити. Щоб переконатися, що таке – о л ж а Банкової, треба було лише зустрітися з її головним правителем у вівторок, а в середу вийти на головну вулицю столиці. Навіть найпослідовніші критики чинної влади були переконані, що після таких знакових зустрічей, обіцянок, теревенів про євровибір, який "не згортається", Янукович не вдаватиметься, принаймні того ж дня, до послуг спецпризначенців. Вони, щоправда, запруднили гуртожитки всіх міліцейських структур у Києві, а їхнім транспортом (прибули з південних і східних областей) оточено столицю з усіх сторін. Але люди, які визнають лише один аргумент – брутальну силу, порадили Президенту її застосувати, або й самі, без його відома, віддали відповідний наказ. Наслідки відомі...

Члени Конгресу біля партійної палатки

Як беркутівці ламали барикади та били людей на Інститутській, на Лютеранській, Кріпосній зафіксовано. А Євромайдан Незалежності взагалі боровся і перемагав у прямому ефірі 5-го та 24-го каналів. Тож наш змаг за свободу бачив увесь світ. Як і недієспроможність чинної влади, яка вже за кілька годин не пам'ятає, що говорила та обіцяла. Можна припустити, що наказ на силову "зачистку" віддавав той, хто хоче переконати суспільство і світ, що Янукович не контролює ситуацію і йому потрібна серйозна підмога в особі довіреної особи В.В.П. Але в такому разі, проснувшись, він мав би зупинити свавілля і заборонити вакханалію під Київрадою. Це була зухвала провокація: кинути півсотні беркутівців як гарматне м ясо, щоб їх розтерзали обурені громадяни. Й лише стараннями народних депутатів всі три автобуси "Беркуту" вивезли з-під Київради. Прозріння Януковича не сталося.

Що далі? Комусь дуже кортить пролити українську кров...

Ольга ДМИТРЕНКО

Наші лави – на "марші мільйонів"

Конгресівці – на барикадах. *Світлини В'ячеслава Березовського*

РЕЗОНАНС

СВІТ – ПРО ПОДІЇ В УКРАЇНІ

Вночі 11 грудня бійці спецпідрозділу "Беркут" та військовослужбовці почали штурмувати барикади Майдану. Проте через активний опір мітингувальників та оперативний під'їзд киян у центр столиці силовикам не вдалося провести зачистку центру громадянського спротиву. Опозиція заявила, що після штурму Майдану Янукович "плюнув у обличчя" українцям і закрив шлях до компромісів.

Як реагує на останні події в Києві світ?

Екс-голова моніторингового комітету ПАРЄ Ганне Северінсен вважає, що найкращим виходом з ситуації, яка склалась в Україні, є дострокові вибори президента.

"Було би успіхом, якби вдалося зібрати владу і опозицію за круглим столом, аби шукати вихід із ситуації. Гадаю, найкращим виходом були би дострокові президентські вибори. Чим швидше, тим краще. Янукович втратив довіру народу. Але для початку мають бути гарантії влади, що вона не застосує силу проти демонстрантів. Потрібні також зобов'язання про завершення реформи прокуратури та системи судочинства, яку обіцяють провести ще з 1995 року. Адже, за моїм враженням від Євромайдану, люди там стоять насамперед тому, що вони втомилися жити в корумпованому суспільстві. Вони втомилися жити у беззаконні, вони ніколи не знають, що буде з ними", – сказала Северінсен.

За її словами, також варто говорити про санкції, але виключно стосовно щодо конкретних людей.

"Звісно, щодо тих, хто причетний до насильства та до вибіркового правосуддя, варто говорити про санкції. Чимало корумпованих українських можновладців переказують гроші на Захід. Ми маємо стежити за цим", – додала Северінсен.

Екс-президент Польщі Александр Кваснєвський вважає, що нічні події в Києві продемонстрували небажання Президента Віктора Януковича до діалогу з врегулювання ситуації в країні.

Міністр закордонних справ Швеції Карл Більдт вважає, що в Києві почалися репресії проти реформ.

Екс-глава представництва НАТО в Києві Джеймс Грін заявив, що від сьогодні з владою України потрібно розмовляти мовою санкцій.

Припинити насильство і зробити негайні кроки для відновлення довіри закликала українську владу Литва, яка головує нині у ЄС. Глава МЗС Литви наголосив, що українська влада за останній час, особливо цієї ночі, втратила багато довіри".

А Держдеп США "висловив свою огиду щодо рішення української влади відреагувати на мирний протест на київському Майдані використанням спецпризначенців, бульдозерів та кийків, а не повагою до демократичних прав та людської гідності".

Верховний представник ЄС з питань зовнішньої політики Кетрін Ештон висловила стурбованість тим, що міліція застосовує силу, аби прибрати мирних людей з центру Києва.

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

8 ГРУДНЯ. МАЙДАН НЕЗАЛЕЖНОСТІ. МАРШ МІЛЬЙОНІВ

НАЦІОНАЛЬНА (НЕ)БЕЗПЕКА

ЗМОВА ПРОТИ УКРАЇНИ... НА БАНКОВІЙ?

Марія БАЗЕЛЮК

Рада національної безпеки та оборони працює проти національної безпеки. Такі висновки все реальніше окреслюються із заяв політиків, українських і російських ЗМІ та "добре поінформованих джерел".

З'ясувалося, що секретар РНБО А.Клюєв чудово знав, що під супровід проєвропейських дефініцій Віктор Янукович нас "розводив як кошенят", бо підписувати Угоду про асоціацію наміру не мав. Президент просто хотів продемонструвати В.Путіну, що й "ми, Химко, люди", бо ж з ним, як з рівноправним партнером, тепер розмовляють лідери ЄС і провідних європейських держав, ба, він, як правитель України, може навіть опинитися в цивілізованому товаристві, а не серед якихось там "тайожників". Хтозна, може, то було прагнення Януковича одержати сатисфакцію за всі приниження й образи, яких він зазнав від кремлівських зверхників. Але міцна ефесбешна мотузка, мертвим зашморгом якої прип'яв його Медведчук, обмежила діапазон маневрів В.Ф.Я. не далі як "крок вліво і крок управо".

Коли ЗМІ писали про те, що напередодні поїздки у Вільнюс Янукович навідувався на медведчуківську дачу, подумалось: то ж треба так низько впасти, щоб підтюпцем бігти до якогось там путінського кума за інструкціями як "кинути" Європу, це все одно, що велетню підносити набої карликам, або служити в них на підтанцьовці. А згодом з'ясувалося, що Медведчук ледве не офіційно "рулить" країною – не через свій примітивненький і смішний "вибір", а через РНБОУ, на засідання якої його запрошують ледве не з тими ж одіозними, доземними припаданнями "не встанем, матінко, не встанем", якими стелились перед царицею її холуї. Медведчук ішов на засідання РНБОУ (у якої, мабуть, вже давно немає таємниць від агентів чужої держави), задавав тон її роботі й спрямовував хід засідань у потрібне йому русло. Далі був ганебний для України євродемарш Януковича, принизливе – "марш до Путіна!" і ефесбешна стилістика кровопролиття в ніч на 30-е листопада. Лише Кремль у гріш не ставить життя своїх громадян! А тепер уже й Банкова?

Запитання до Генпрокурора (який саме переймається терпінням влади до Євромайдану, яке, мовляв, скоро може закінчитися): чи вбачає він склад злочину в діях очільника та секретаря РНБО, які по суті передали свої функції людині без повноважень? Чи правда, що й на засіданнях РНБО обговорюються шляхи розколу України на дві держави за начебто мовним принципом, а насправді – за спроможністю путінських найманців відірвати від нашої держави десяток областей? Чи ця тема поки що звучить лише на таємних (і не дуже) сходках перших осіб держави з "надійними" людьми з тих самих областей?

За даними "добре поінформованих джерел" в Україні здійснюється стратегічний план Путіна, який, як відомо, полягає у реанімації наслідків "найбільшої геополітичної трагедії ХХ століття – розвалі СРСР". З цією метою інспіруються "розколи" українського суспільства, насамперед, шляхом інформаційних атак. Це тоді, коли відмова Януковича підписати Угоду про асоціацію з ЄС, як ніколи, згуртувала Схід і Захід, населення яких хоче жити за цивілізованими принципами, а не за "правилами" відстрілу українських рибалок російськими прикордонниками. Референдум про вступ до Митного союзу Банкова легко сфальсифікує в "тих, що треба", регіонах. Людям у східних і південних областях тлумачитимуть, як вони ментально і політично (!) близькі Росії і як безнадійно відрізняються від жителів західних і центральних областей. Супровід "розколу" забезпечуватимуть неадекватні звернення громадян до Путіна "про допомогу", "захист" російськомовного населення і т.д.

Такий план уже втілюється, що видно неозброєним оком усім (крім, хіба що, СБУ, яка "осліпла" так, що не вбачає складу злочину в діях, спрямованих проти України, як, приміром, у пасквілі 148-ми нардепів, зате вимагає від журналістів телеканалу "Табула" з дружньої нам держави – Грузії покинути Україну – у відновлених регіоналами "традиціях" свободи слова).

Примітно, що брехливу версію про розкол України безпардонно озвучує для російських радіослухачів В.Медведчук. Каже, що розкол України – це доконаний факт, який він може довести… історичними аргументами, які, звісно, притомні люди серйозно сприймати не можуть. Мовляв, "ніколи ментальність Львова не буде тотожною ментальності того ж Донбасу, Харкова, Дніпропетровська чи Луганська", бо так історично склалося. Країна розколота, бо вона… не так територіально складена. Ну, а як "правильно" скласти, Медведчук напевно ж знає, принаймні третину бажаного "складу" "правильної" країни він оприлюднив, визнавши, що Київ усе-таки ближче до Заходу. Отже, боротьба за Київ буде жорстокою, в ній кремлівська агентура не пожаліє ні своєї, ні нашої крові. По суті, Медведчук озвучив і стратегію, і тактику знищення суверенітету України. Якщо його ідеями інфіковані члени РНБО і Медведчук далі управлятиме цим органом національної безпеки на його ж засіданнях, тоді застереження про те, що саме в надрах Банкової визріває змова проти Української держави постає, як реальна загроза. Вона тим більше небезпечна, якщо чутки про те, що нині всі важливі рішення (і щодо кровопролиття?) Янукович приймає з подачі Медведчука, відповідають дійсності.

Принагідно інформуємо, що зараз у Росії створюється специфічна група підтримки для розкольників нашої держави, така собі шовіністична партія "Наше Отечество". У її програмі – боротьба за "независимость ряда областей Украины путем проведения референдума среди населения этих областей о создании из них государства "Центральная Россия" (объединяющая малороссов) с русским языком в качестве основного государственного. Новому государству будет предложено политический и таможенний союз с Российской Федерацией…" Партія, очевидно, матиме змогу набирати собі членів із тих самих областей, яких зрадники прирекли на "государство для малороссов".

…Виглядає на те, що Янукович досі не збагнув: його здадуть в утиль раніше, ніж він здасть Україну в "тайожний" союз. У Кремлі його спишуть після призначення В.Медведчука прем'єр-міністром. Опинившись у путінському стилі, Януковичу доведеться не лише пожертвувати сімейними мільярдами, а й щоденно ризикувати власною головою чи свободою – залежно від того, чого затребують у той час Путін і його намісник в Україні.

ПОЗИЦІЯ

ЗВЕРНЕННЯ-ВИМОГА

народних депутатів України 1 та 2 скликань до В.Януковича

Ми, народні депутати України, не збираємося зі сторони спостерігати за тією глибокою та небезпечною кризою, в якій опинилася Україна в першу чергу з вашої вини.

За час перебування на посаді Глави держави ви послідовно діяли, як руйнівник Української держави.

На самому початку своєї діяльності ви виступили супроти українського народу:

1. У Брюсселі заперечили факт Голодомору-геноциду українців у 1932–1933 рр., незважаючи на те, що факт геноциду було визнано законом України;

2. Підписали ганебні Харківські угоди, які абсолютно суперечать Конституції України і є загрозою національній безпеці України;

3. Протизаконно підігнали під себе Конституцію, чим фактично узурпували владу, організували нечуване розграбування національного багатства України;

4. За заготовленим кремлівськими імперіалістами сценарієм здійснювали антиукраїнську кадрову, економічну, гуманітарну, інформаційну, пропагандистську і соціальну політику.

Вся ця антидержавна та антинародна політика чинилася вами під фальшивими гаслами, закамуфльованими під європейську інтеграцію.

Під час Європейського саміту у Вільнюсі ви скинули маску і оголили своє справжнє антидержавне обличчя, по суті запропонувавши Євросоюзу вести переговори про українські справи з Москвою.

Ви показали Україні, що готовий упокорювати наш народ брутальною силою.

Таким чином, ви у своїй діяльності вийшли за межі Конституції і Законів України та втратили легітимне і моральне право займати посаду Президента України.

Ваше перебування на посаді Президента України несумісне із збереженням державної незалежності України, забезпеченням прав і свобод громадян України.

Ми вимагаємо від вас без зволікань скласти з себе повноваження глави держави.

Народні депутати:
С.Хмара, О.Сугоняко, М.Горбатюк, О.Шевченко, Є.Лупаков, Я.Зайко, В.Карпенко, О.Шевченко, Т.Кияк, М.Петренко, М.Горбаль, О.Нечипоренко, Я.Кендзьор, Т.Процев'ят, В.Колінець, П.Осадчук, Д.Чобіт, Л.Пиріг, В.Шовкошитний, А.Зінченко, В.Білоус, В.Панченко, М.Мельник, Г.Маслюк, М.Коробко, Д.Павличко, І.Заєць, В.Мельничук

ЄВРОМАЙДАН. 9 ГРУДНЯ

ЗАМІНУВАННЯ СВОБОДИ СЛОВА

Напевно, ви будете сміятися (почуття гумору рятує навіть за серйозних умов), але столичні станції "Майдан Незалежності" та "Хрещатик" втретє "замінували". 9 грудня начебто "анонімний дзвінок" двічі паралізовував роботу підземки, а вчора вранці "невідомий мінер" знову вдався до "оригінального жарту". Цікаво, якщо психічно хворого аноніма зазвичай вираховують дуже швидко, то тут фахівці проявляють повне безсилля. "Класика жанру" вказує не тільки на брак фантазії в ініціаторів "мінування" станцій, а й на їхнє хибне уявлення про мозкові звивини українців. Закриті станції на тлі паралельного наземного оточення Євромайдану бійцями внутрішніх військ та спецназу – це не така вже й складність, щоб її не розгадати з першої спроби.

"Влада за допомогою різних трюків намагається повністю оточити силовиками урядовий квартал і Майдан Незалежності, щоб позбавити нас постачання, але їм це не вдалося. Влада також намагається використати Київенерго, щоб нам тут, на Майдані, вимкнули електроенергію, проте й до такого ми були готові", – звертається зі сцени Майдану лідер "Свободи" Олег Тягнибок.

Під вечір з'являється інформація, що внутрішні війська також зайняли перехрестя вулиць Пушкінської та Прорізної. Прийшовши туди, бачимо, що силовики перекрили проїзд до Хрещатика, однак пішоходи могли проходити без перешкод. На запитання, чи буде сьогодні добрий вечір та чи не штурмуватимуть вони Майдан, один з військових запевняє, що вони тут лише для того, щоб забезпечувати громадський порядок.

Однак за барикадами Майдану в миролюбність силовиків не дуже вірять.

Після зачистки барикад

Тут час від часу лунають заклики до киян залишатися на ніч і без паніки виконувати команди, які оголошуються зі сцени. Вночі з барикад, що розташовані в різних місцях урядового кварталу, надходить інформація про атаки беркутівців та "тітушок", однак, попри страшилки про можливий розгін, люди з Майдану не розходяться. "Хлопці підемо, боротися будемо…", – співає зі сцени Марійка Бурмака, а разом з нею – ті, хто цієї ночі залишився на барикадах. Також на Майдані щогодини виконують Гімн України, причому дехто пропонує згадати й наступні слова з пісні Чубинського: "Станем, браття, в бій кривавий від Сяну до Дону, вріднім краю панувати не дамо нікому…"

Ввечері ми обійшли всі барикади, зведені в урядовому кварталі протестувальниками. Активістів тут було небагато, зате правоохоронців не бракувало. На одному з пікетів голова Спілки офіцерів України, капітан першого ранку Євген Лупаков з імпровізованої трибуни – кузова автомобіля закликав "хлопців у погонах" пам'ятати про 60-ту статтю Конституції і не виконувати злочинних наказів, не застосовувати силу до мирних людей, бо влада міняється, а жити їм доведеться в цій країні. "Хлопці", як нам здалося, слухали уважно і навіть доброзичливо сприймали наші співчуття, що їм доводиться так довго стояти на холоді й голоді. Один із солдатів ВВ пошепки зізнався, що справді дуже хочеться їсти, але їм забороняють пригощатися з рук дівчат, які пропонують їм бутерброди. Відмовилися вони і від нашої шоколадки, хоча ми бачили, якими жадібними очима вони дивилися на "революційний "Рошен".

На розі Грушевського і Кріпосного провулку людей було ще менше. Тут навпроти лав спецпризначенців стояли священик і три народних депутати з "Батьківщини". Чіткої відповіді на запитання, навіщо розширювали периметр Євромайдану, якщо не змогли його забезпечити потужною силою оборонців, ми не одержали. Схоже, представники опозиції й самі не знали, чому так сталося…

А невдовзі почалася зачистка барикад. Спочатку звільнили з оточення вулицю Грушевського з боку Європейської площі. Близько першої години ночі почалося витіснення пікетувальників і в районі Кріпосного провулку. Міліцію не зупинили ні духовна особа, ні народні депутати: спецназ розрізав табір на дві частини і крок за кроком просувався вперед. Сергія Пашинського з фракції "Батьківщина" затиснули в середині доволі жорсткого пресу і ледве не роздушили. Міліція, хоча й розмахувала кийками і черевиками, але по головах не лупила. На щастя, кровопролиття вдалося уникнути.

Серйозніша баталія трапилася поблизу Банкової. До лав мітингувальників пролізли провокатори, ми бачили, як вони кучкувалися неподалік барикад – хлопці підозрілої зовнішності з палицями й агресивними гаслами. Вони прорвалися раптово і застосували проти правоохоронців сльозогінний газ: це було сигналом для штурму. Силовики щитами почали витісняти протестувальників: серед них є постраждалі від тисняви. Жертвами зачистки стало і двоє беркутівців, зокрема, один з них отруївся газом провокаторів.

Співробітники МНС та молодики без опізнавальних знаків, яких в урядовому кварталі також було чимало, оперативно розрізали бензопилами дерев'яні елементи барикад і складали їх на самоскид. Люди опору не чинили, просто спостерігали за процесом: сили були надто нерівні, аби його зупинити…

Офіційна причина "депортації" євромайданівців з урядового кварталу – барикади заважали проїзду людей. Однак після знищення всіх перешкод вулиці в цьому районі знову стали непроїзними: самі силовики заблокували їх не гірше, ніж мітингувальники. Ми спробували з'ясувати причини появи нових "барикад" з автобусів, але нам "делікатно" порадили "йти собі, доки йдеться…".

Нічні події не збентежили лідерів опозиції. Принаймні перед журналістами вони випромінюють оптимізм: прибиратимуть намети – поставимо нові; через "Беркут" і внутрішні війська не можна розв'язати політичну й економічну кризу в країні". Це правда. Але й не розв'яжеш її збільшенням кількості наметів, якщо не можеш забезпечити елементарне – їхню здатність вціліти бодай на тиждень.

Метро знову "замінували"

Цього вечора бурхливі події відбувалися не лише в урядовому центрі столиці. На територію "Ленінської кузні", де розміщений офіс "5 каналу", намагалися проникнути "тітушки", довелося посилити охорону і викликати міліцейський наряд. За гіршим сценарієм відбулися події на вулиці Турівській: тут правоохоронці розгромили офіс партії "Батьківщина" (дуже дивна передумова проанонсованих консультацій між владою й опозицією (?!), а також було скоєно напад на редакції трьох опозиційних ЗМІ – "Цензор. НЕТ", "Вечірні вісті", "INTV". Причина нападу – так само "поважна", як "мінування" станцій метро: начебто хтось щось тут залишив. Головний редактор "Цензор.НЕТ" Юрій Бутусов звертає увагу, що їхня редакція розташована не в офісі "Батьківщини", а по-сусідству. Поряд – дитяча поліклініка, залишається сподіватися, що і її не захоплять через "небезпечних сусідів", бо якийсь не той педіатр колись тут залишив підозрілий фонендоскоп.

Напад на опозиційні ЗМІ вже засудили міжнародні правозахисні організації, "Репортери без кордонів" і Верховний комісар ЄС Кетрін Ештон. Вона закликає українську владу не руйнувати компроміс, проявляти максимальну стриманість і утримуватися від будь-якого застосування сили, аби залишити простір для знаходження виходу з "політичного глухого кута"…

…Один з провладних депутатів обурювався в телефірі витоптаними газонами і поламаними лавками – цим злом від Євромайдану. Пізно ввечері 9 грудня нам довелося спостерігати за "культурною поведінкою" "захисників стабільності". Пацани у спортивних штанях, зігріті вочевидь не чаєм-кавою, виштовхували зайве зі своїх організмів просто на бруківку біля Будинку офіцерів, голосно лаялися, чіплялися до перехожих і, волаючи "Беркута" молодца!", обіцяли всіх "порвати" до бісової матері (недослівний варіант обіцянки). Якщо так "будувати Європу в Україні", то можна опинитися дуже далеко і від дрімучої тундри…

Близько першої години ночі несподівано зникло світло у Київраді, і відразу ж зросла напруга довкола. Захисники будівлі, сприйнявши це як підготовку до можливого штурму, закликали жінок-волонтерів вийти на вулицю, самі приготувалися до захисту будівлі. Однак цієї ночі все минулося. "Зрозуміло, що так нас намагаються залякати та змусити просити про допомоги у тих, хто утримує позиції на Майдані Незалежності, Лютеранській та інших блокпостах, щоб силовикам було легше зайняти ці об'єкти", – оцінює ситуацію комендант Київради, народний депутат Едуард Леонов.

А з 6-ї ранку 10 грудня близько сотні учасників Євромайдану навідалися до будинку, де зареєстрований голова КМДА Олександр Попов, з вимогою відмовитися від заборони мирних акцій в центрі столиці та від примусового розгону учасників протестів, що перебувають в інших будівлях. Вони вважають, що саме звернення голови КМДА до правоохоронних органів може стати підставою для нападу силовиків на Євромайдан. О. Попов порадив учасникам протестних акцій, які перебувають у приміщенні КМДА, організувати "відпочинок" в інших будівлях.

Учора також було гаряче біля Апеляційного суду Києва, у якому розглядалися скарги на арешт затриманих біля Адміністрації Президента 1 грудня. Там зібралося кілька сотень протестувальників, для участі в засіданні прибули народні депутати, котрі хотіли взяти затриманих на поруки. Однак засідання так і не відбулося, оскільки замість того, щоб доставити затриманих до суду, прокурори запропонували проводити засідання в режимі відеоконференції.

Після цього в залі суду сталася невеличка сутичка. "На наш погляд, суди свідомо затягують процес, щоб залякувати учасників протесту. Зокрема, Роман Біленький відразу повідомив, що наполягає на особистій присутності в залі суду, але його та інших затриманих із Лук'янівського СІЗО так і не доставили. Що в цій ситуації робить суддя? Вона каже: давайте відкладемо засідання на тиждень! Чому? Бо не хочуть показувати громадськості побитих і покалічених людей, які не вчинили жодного злочину. І тільки після наших протестів суддя перенесла засідання на три дні", – сказав народний депутат Ігор Мірошниченко.

А під час брифінгу в Штабі національного спротиву народний депутат Микола Томенко повідомив, що до Комітету Верховної Ради з питань свободи слова та інформації звернулися грузинські журналісти з телеканалу "Табула", від яких представники Державної міграційної служби на підставі звернення заступника голови СБУ вимагають упродовж трьох днів покинути Україну. Їх начебто також звинувачують у причетності до масових заворушень. "Попередньо можна сказати, що після того, як під час розгону Євромайдану постраждали понад 50 українських та іноземних журналістів, стало очевидно, що влада катастрофічно боїться об'єктивної інформації про те, що відбувається в Україні, а також не хоче, щоб цю інформацію знали за кордоном", – припустив голова комітету. Він також повідомив, що звернувся до голови СБУ з вимогою пояснити причину депортації грузинських журналістів, які лише виконують в Україні свої професійні обов'язки.

Людмила КОХАНЕЦЬ,
Сергій ЛАВРЕНЮК

ДУМКИ З ПРИВОДУ

ЗАХИСНИКАМ ПАМ'ЯТНИКА ЛЕНІНУ

Кожним з нас, хто виріс в УССР, пам'ятник Леніну біля Бесарабського ринку в Києві сприймається як символ комуністичного домінування в нашій країні. Встановлений після повернення в Україну червоних окупантів, він завжди був місцем проведення ритуальних заходів комуністичної квазі-релігії: покладення квітів перед совєтськими святами, прийняття в піонери чи комсомольці тощо. Адже позбавлена міцного наукового підгрунтя большевицька доктрина була перетворена на неопоганське релігійне вчення зі своїми заповідями, ритуалами, священними книгами, ієрархією та кастовим поділом. І пам'ятник Леніну був не просто символом – власне, він виступав київським аналогом московського мавзолею, головною реліквією комуністичного культу в Україні.

Збереження цього пам'ятника аж до 2013 р. втілювало сумну реальність посткомуністичної України, де стара совєтська номенклатура в союзі з потужним криміналітетом сформувала панівні еліти, в чиїх руках зосереджена реальна влада. З властивим їм цинізмом ці еліти взялися визискувати церковну риторику й атрибутику, химерно сполучаючи їх із в'язничною мораллю та окупаційною символікою. Пам'ятники Леніну, вулиці й майдани його імені, як і міфи "великої перемоги" чи "возз'єднання України з братнім російським народом", стали для нових еліт символом їхньої спадкоємності зі старою номенклатурою. Ці символи рятували від комплексів меншовартості посадовців, чужих тисячолітній християнській традиції України й позбавлених управлінських якостей, і мали бути для решти народу релігійним опіумом, про який любив говорити Ленін. Опіумом, котрий нейтралізував соціальний опір і перешкоджав творенню громадянського суспільства.

Для християнина – православного, католика, протестанта – ідеологічна доктрина Леніна, а тим більше комуністичний культ із його реліквіями, беззастережно ворожі. Адже саме Ленін і його послідовники завжди розглядали Церкву як "орган буржуазної реакції", а відразу ж по окупації Української Народньої Республіки почали масові репресії священнослужителів і мирян, нищення храмів, профанування святинь. "Попів належить заарештовувати як контрреволюціонерів і саботажників, розстрілювати нещадно й повсюдно. І якомога більше. Церкви належить закривати", – наказували Ленін і "всеросійський староста" Калінін. Християнська віра мала поступитися сліпій вірі в учення Маркса-Енгельса-Леніна з його ідолами.

Пригадаймо, як на початку шляху до Обіцяної землі народ Мойсея дістає разом з іншими заповідями категоричну настанову: "Хай не буде тобі інших богів передо Мною! Не роби собі різьби і всякої подоби з того, що на небі вгорі, і що на землі долі, і що в воді під землею. Не вклоняйся їм і не служи їм" (Вих. 20:3-5). Заборона ідолопоклонства залишається фундаментальною засадою і Старого, і Нового Завіту. Серед найголовніших приписів Апостольського собору в Єрусалимі – "стримуватися від ідольських жертв" (Діян. 15:29). Мученики перших сторіч християнства воліли загинути, але не схилятися перед ідолами й ні під яким виглядом не вшановувати їх. По припиненні ж епохи переслідувань церковні собори наказують знищити ідолів і будь-які ознаки ідолопоклонства (правила 58 і 84 Помісного собору у Карфагені). Святитель Василій Великий ставить ідолопоклонників поряд із скотоложниками й убивцями, приписуючи відлучати їх від Церкви, а за умови цілковитого каяття приймати до спілкування лише після 30 років покути (правило 7 свт. Василія Великого).

Таким чином, з погляду православного церковного права, ті, хто зруйнував пам'ятник Леніну, сумлінно виконали другу церковну заповідь і приписи Карфагенського собору. Натомість особи, які тим чи іншим способом намагатимуться відновити об'єкти ідолопоклонницького культу, мають бути відлучені від Церкви й піддані епітимії (покуті).

Архиєпископ Ігор ІСІЧЕНКО,
9 грудня 2013

УКРАЇНА ПЕРЕД ВИБОРОМ

Відтермінування, а фактично, відмова від євроінтеграції на саміті 28–29 листопада у Вільнюсі остаточно викрила зрадників українського народу. Президент України В.Янукович та Прем'єр-міністр М.Азаров в черговий раз (дай Боже, останній) задекларували російські імперські інтереси і намагаються втягнути Україну в Митний союз з метою відновити велич московської імперії та "руского міра". Це імперська політика економічного та політичного поглинання українського народу шляхом шантажу, фальшування історичної правди та планової демографічної політики.

Нашим скоробагатькам, які набули майно шляхом грабунку власного народу, не потрібна така держава, у якій є верховенство права і відповідальність кожної людини перед законом. Україна вже 22 роки живе в таких "комфортних" економічних умовах, які нам створює Росія. Залишки компартійної номенклатури, криміналітет, немов спрут навколо української державності, тиснуть і знесилюють український народ у злиднях, безправ'ї та страху репресій, масового безробіття та безнадії. Сподіватись на гарантії та допомогу Україні з боку Росії, чекати, коли Україна буде готова до підписання угоди з ЄС від нинішньої влади вже годі. Хоч як п'ята колона знахабніла та розперезалася на провладному олімпі, український народ має межу терпіння, переступити яку Януковичу, Азарову і їхній раті вже не вдасться.

Даймо належну відсіч усім недоброзичливцям, зрадникам і провокаторам. Не будьмо байдужими хохлами – малоросами, якими нас хочуть бачити московсько – комуністичні інтегратори та наші "землячки", вірні лакеї чужої держави. Озброєний волею та рішучістю, працелюбний український народ зможе подолати усі труднощі та негаразди, які залишила нам в спадок московсько-комуністична імперія зла. Перший крок за краще життя, за європейські цінності, за права і повагу до людини вже зроблено під час Помаранчевої революції. Це розуміє і підтримує переважна більшість української нації, особливо українська молодь, яка сьогодні вдруге вийшла на Майдан – 2 і усьому світові цивілізовано, попри жорстокість силових структур та численні провокації влади, демонструє бажання жити за європейськими цінностями. Україна у нас одна, як рідна мати, і ми, ввійшовши в співдружність європейських народів, маємо її розбудовувати і захищати від імперських зазіхань.

М.БАКАНЧУК, П.ГОЛИК,
Тернопільська обласна організація
Всеукраїнського товариства політв'язнів
і репресованих та їх дітей

КОМУНІСТИЧНА СИМВОЛІКА

У 1992 році, після ухвалення постанов Верховної Ради України про державні символи, Президент України Леонід Кравчук розіслав у всі області телеграми щодо демонтажу радянської символіки.

Його наступник Леонід Кучма пішов ще далі. В пункті 4 указу "Питання щодо використання державних символів України" від 9 лютого 2001 року № 79/2001 зазначено: "Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським державним адміністраціям: організувати проведення роз'яснювальної роботи серед населення, спрямованої на виховання поваги до державних символів України; забезпечити під час реконструкції будівель та споруд ліквідацію зображень державних символів колишнього СРСР та радянських республік, гасел КПРС, за винятком випадків, коли зазначені зображення містяться на будівлях та спорудах, включених до переліків пам'яток історії та культури".

Третій Президент Віктор Ющенко видав указ "Про заходи у зв'язку з 75-ми роковинами Голодомору 1932–1933 років в Україні" від 28 березня 2007 року № 250/2007, в пункті 3 якого йдеться про таке: "Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським державним адміністраціям: вжити в установленому порядку заходів щодо демонтажу пам'ятників та пам'ятних знаків, присвячених особам, причетним до організації та здійснення Голодомору 1932–1933 років в Україні та політичних репресій, а також щодо перейменування в установленому порядку вулиць, площ, провулків, проспектів, парків та скверів у населених пунктах України, назви яких пов'язані з такими особами". Цю ж норму було продубльовано в ще одному указі Ющенка "Про додаткові заходи щодо вшанування пам'яті жертв Голодомору 1932–1933 років в Україні" від 12 червня 2009 року № 432/2009.

25 січня 2006 року ПАРЄ ухвалила резолюцію № 1481 "Необхідність міжнародного засудження злочинів комунізму", в якій зазначено, що злочини комунізму мають бути засуджені нарівні зі злочинами фашизму. 2 квітня 2009 р. Європейський парламент ухвалив рішення про відзначення щороку 23 серпня Європейського дня пам'яті жертв сталінізму й нацизму. В резолюції ОБСЄ 1 липня 2009 року "Возз'єднання роз'єднаної Європи" злочини комунізму було прирівняно до злочинів нацизму. ОБСЄ засудила "героїзацію тоталітарних режимів, включаючи проведення публічних демонстрацій із метою героїзації нацистського або сталінського минулого".

Володимир МАНЬКО

ПОЗИЦІЯ

РЕВОЛЮЦІЯ – БОРОТЬБА ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ

Ця революція повинна перемогти, бо на відміну від попередніх на ній поставлена дилема: бути чи не бути Незалежній Українській державі. Для успішного розвитку і переломного завершення революції має бути чітко визначена мета і послідовність кроків для її досягнення.

Мета: системна зміна державної влади, яка має всі ознаки окупаційної і антиукраїнської за формою(практично всі вищі посади займають неукраїнці) і сутністю грабіжницько-мафіозної, антисоціальної. Спроби задовольнитися зміною окремих владних блоків – хибна тактика, яка може перетворитися в затяжну поразку.

Головною умовою перемоги є стратегічне завдання: безумовне усунення від влади Януковича, в руках якого сконцентровані всі важелі влади. Але перед тим він повинен виконати певні умови ультиматуму Майдану: звільнення всіх затриманих і заарештованих політв'язнів; Указом відправити у відставку нинішній уряд мародерів; Указом затвердити Уряд народної довіри (тимчасовий уряд) переважно позапартійних фахівців, запропонований опозиційною частиною парламентаріїв і схвалений Майданом; повернути Конституцію зразка 2004 р. (тим же Конституційним Судом – скасувати своє попереднє неправомірне рішення); Указом розпустити Верховну Раду і призначити вибори нової В.Р.; особисто заявою зректися поста президента.

Переговори з представниками мафіозно-кримінального угрупування, так званої Партії регіонів, можуть затягнути час, аби сприяти зменшенню натиску Майдану.

Такий сценарій багатьом може видатися фантастичним. Але межа між фантастикою і реальністю дуже відносна.

Все залежить від масової мобілізації і від волі народу. Ще жоден диктатор не встояв перед надкритичною масою протестуючого народу. Будь-який надзвичайний стан, ані підтримка Путіна не врятують Януковича. Все залежить тільки від волі народу. Тому деяким переляканим, слабодухим лібералам замість того, аби лякати людей жахами надзвичайних станів, розколів тощо, треба пояснювати людям, що залишення при владі Януковича і його банди означало б однозначну ліквідацію Української держави і повернення в російське імперське рабство.

Наголошую, зараз не може йти мова про якийсь компроміс з Януковичем. Він має виконати умови ультиматуму повсталого народу. Тут можна провести певну паралель з фіналом нацистського режиму Німеччини: фельдмаршал Кейтель від імені гітлерівського режиму підписав акт капітуляції і пішов під Нюрнберзький трибунал. Звісно, що Янукович має понести заслужене покарання за цілий ряд скоєних злочинів, в тому числі таких, які мають ознаки державної зради (Харківські угоди).

Українська революція має особливе міжнародне значення. Боротьба українського народу проти кримінального режиму Януковича не є суто внутрішньою справою України. Адже кліка Януковича – слухняна маріонетка кремлівського імперського режиму.

Тому боротьба українців за захист державної незалежності і демократії в Україні є одночасно боротьбою проти російського імперіалізму, який є загрозою для європейської світової безпеки. Отже, в національних інтересах європейських держав має бути зацікавленість у перемозі Української революції. Саме тому ми маємо підстави розраховувати на реальну підтримку країн Заходу (Європи і Америки), а не лише на словесну солідарність, а подекуди заради випуску пари революційної напруги чи навіть намагання врятувати Януковича, що є неприйнятним для України.

Хочу сподіватися, що на цей раз нас не кинуть один на один з російським імперіалізмом, як це траплялося неодноразово і особливо під час Голодомору-геноциду у 1932–33 роках.

Хай живе міжнародна солідарність! За перемогу Української революції!

Степан ХМАРА,
політв'язень, народний депутат
1, 2 та 4-го скликань ВРУ, Герой України

 ПОДВИЖНИКИ НАЦІЇ

ОЛЕНА СТЕПАНІВ ТА ЇЇ "СУЧАСНИЙ ЛЬВІВ"

Ярослав ДАШКЕВИЧ

Ім'я Олени Степанівни увійшло до історії визвольних змагань українського нації 1914–1919 рр. Спроби присипати пилом забуття цю постать нічого не дали – проскрибоване ще не так давно ім'я ще на початку 90-их років повертається на шпальти журналів та газет.

Багато сторінок військової та громадської біографії О. Степанів потребують докладного висвітлення. Але й ці лінії її життя не зможуть заслонити ще одну грань діяльності, якій О.Степанів присвятила чимало зусиль і недоспаних напружених ночей, – наукову творчість. Життя О.Степанів, як науковця-географа, ще чекає своїх дослідників. Обмежуся коротко біографією.

Моя мати – Олена Степанів – народилася 7 грудня 1892 р. у селі Вишнівчику Перемишлянського повіту в родині священика Івана як третя наймолодша дитина 1912 р. вступила до Львівського університету на філософський факультет, мавши намір спеціалізуватися в ділянках історії та географії (слухала, між іншим, лекції М.Грушського, С.Томашівського, Е.Ромера, С.Рудницького). З 1911 р. брала дуже активну участь у русі шкільної та студентської молоді, була одним з організаторів парамілітарної частини "Січові стрільці II". Навчання в університеті перервала війна 1914 р. Вступила до легіону Українських січових стрільців; вже як хорунжа УСС брала участь у боях на Маківці. 1915–1917 рр. – у російському полоні, в основному в Ташкенті, де після Лютневої революції включилася до діяльності Ташкентської української громади; 1917 р. – повернення через Фінляндію, Швецію, Німеччину до Галичини, до лав УСС. Знову кілька місяців у Львівському університеті. Як член Головної управи, пізніше – Начальної команди Української галицької армії, у жовтні 1918 р. вела таємні переговори з гетьманом П.Скоропадським; потім була одним з організаторів Листопадового зриву 1918 р. Пройшла бойовий шлях четаря УГА від Львова до Старокостянтинова. Залишила армію після сипного тифу. Коротко була студенткою Кам'янець-Подільського університету й працювала референтом преси у Міністерстві закордонних справ Української Народної Республіки. У листопаді 1919 р. через Румунію, Угорщину виїхала до Відня, де 1921 р. закінчила університет із ступенем доктора філософії. Якщо в довоєнні студентські роки була членом Української радикальної партії, то після повернення до Львова 1921 р. належала до Української партії національної роботи ("загравісти"), була близька до Української військової організації, до засновників якої в Східній Галичині належав її чоловік (з 1920 р.), підполковник Січових стрільців Роман Дашкевич. У 1925 р. відійшла від будь-якої політичної діяльності. У 1922–1936 рр. викладала географію та історію в гімназії сестер василіанок у Львові; в період існування Українського таємного університету – географію на філософському факультеті. Від 1929 року очолювала Географічну комісію при президії ("виділі") Учительської громади, стала одним з ініціаторів утворення Географічної комісії Наукового товариства ім. Шевченка, членом якого була. 1935–1939 рр. – референт організаційного відділу Ревізійного Союзу українських кооперативів, займалася організацією лікарняних кооперативів ("кооперативів здоров'я"). 1939–1941 рр. – вчитель середньої школи. У 1941–1944-х – керівник Статистичного бюро міста Львова, одночасно викладала в гімназії та школі. 1944-1946 рр. – старший науковий співробітник і завідуючий сектором економіки промисловості Львівського відділу економіки Академії наук, в. о. доцента економічної географії Львівського університету; викладала також в Інституті радянської торгівлі. У 1946–1948 рр. вивезена в "почесну" депортацію до Києва, де працювала старшим науковим співробітником відділу економічної географії Інституту економіки Академії наук УРСР; 1948–1949 рр. – науковий співробітник Природничого музею АН у Львові. Від 29 грудня 1949 р. до 17 червня 1956 р. перебувала в ув'язненні без суду за десятирічним вироком Особливої наради при Міністерстві державної безпеки СССР. У мордвинських спеціальних таборах (6 табірний пункт) працювала кілька років на торфорозробках, пізніше палітурницею. У червні 1956 р. повернулася до Львова, де вже не мала можливості займатися науковою працею. Померла 11 липня 1963 р., похована на Личаківському цвинтарі. Була автором понад 73 праць, з яких надруковано близько 50.

***

"Habent sua fata libelli" – "книжки мають свої долі", каже стара латинська приказка. Свою передісторію та історію має також "Сучасний Львів". Пригадую кілька візитів до нас додому Володимира Кубійовича (1900-1985), спершу молодого блискучого доцента, а від 1939 р. вже колишнього доцента Краківського університету (Кубійович залишив свою картку, на якій біля титулу було дописано рукою "b." – "byly" – "колишній"). Він розповідав про свої дальші наукові й видавничі плани. Недавно з'явився був "Атлас України та сумежних країв" (Львів, 1937), що зразу ж завоював для видавців – Кубійовича і його картографа талановитого співпрацівника Миколи Кулицького (1903–1970) – одне з перших місць у європейській національній картографії того часу. І негайно викликав велику лють у польському шовіністичному таборі (йшлося особливо про карти етнічного розселення українців). Кубійовича зразу ж затаврували українським націоналістом, незважаючи на те, що мати його була чистокровною полькою, яка ні слова не вміла по-українському (в цьому я мав можливість переконатися особисто в молодості, коли влітку 1942 р. разом з О. Степанів ми відвідали Кубійовича на відпочинку в Жегестові на Лемківщині, розташованому над Попрадом, на самому словацькому кордоні). Після атласу Кубійович мав намір видати двотомну "Географію України і сумежних земель" – фундаментальне наукове видання настільного типу, що повинно було дійти до рук кожного українця. Перший том давав відомості про Україну в цілому, згідно з прийнятими тоді розділами та підрозділами географічної науки. Другий том мав бути регіональним – окремі розділи, присвячені поодиноким географічним землям України, а також двом найважливішим містам – Києву та Львову. Перший том географії побачив світ у Львові 1938 р., другий – у якому передбачалося два географічні нариси про згадані міста пера О.Степанів – набирали 1939 р. в друкарні, незадовго до вибуху Другої світової війни, авторка правила коректуру нарису про Львів. Другий том ніколи не побачив світу; перший перевидавався (вже без позначення "перший") під час німецької окупації (Львів, 1943), коли, до речі, сам редактор В. Кубійович вплутався у не дуже привабливі політичні справи – став головою Українського центрального комітету в т. зв. Генеральному губернаторстві, проповідуючи лояльністичні ідеї, що все українське життя на українських етнічних землях – у дистриктах Галичина, Краків, Люблін – повинно проходити виключно в рамках очолюваного ним комітету. Відверто колабораціоністський ухил Кубійовича, який проявляв свої пронімецькі погляди і неясного характеру стосунки з Берліном через німецьке консульство в Кракові в розмовах з О.Степанів ще у довоєнні роки, помітно вплинув на охолодження стосунків між О.Степанів та В.Кубійовичем (хоча саме О.Степанів, яка розшукала молодого географа в Кракові у 1926 р., він завдячував своєю науковою кар'єрою). Про видання в умовах окупації запланованого і в основному вже набраного другого тому географії не могло бути й мови: Україна навіть як геополітична, не те що державна єдність втратила свою цілісність, розшматована новими окупантами. Колишній перший том зумів побачити світ у новій редакції 1943 р. лише завдяки впливам Кубійовича; про другий важко було й мріяти.

Ярослав ДАШКЕВИЧ біля портрету Олени Степанів.
Вони обоє народилися в грудні: Олена Степанів – 7-го, а її син – 13-го.

Приєднання Галичини до Генерального губернаторства протверезило навіть найбільш пронімецьки налаштованих діячів. Перед українською львівською інтелігенцією, тою не наймолодшого вже віку, виникло завдання зберігати і зміцнювати український характер міста. О.Степанів, після кількох місяців злиднів (працювала продавцем у крамниці "Народного мистецтва", я продавав газети на базарчику біля костьолу св. Антона), коли відновилася діяльність українських гімназій, повернулася до викладацьких занять. Основне ж місце праці було у міській управі, де О.Степанів очолила Статистичне бюро. В умовах відносної стабілізації повернулася до ідеї видати нарис про Львів, тепер не лише в географічному, але й набагато ширшому, як тепер кажуть, комплексному плані.

Львів, його минуле, географія, проблеми сучасного міста О.Степанів простудіювала, ще готуючи розділ другого тому незреалізованої географії. Матеріали до нарису про Львів охоплювали кілька об'ємних течок (все це, як також коректурний відбиток нарису 1939 р., було знищено після арешту у грудні 1949 р.). Околиці Львова обійшла не раз пішки. Тепер виникла можливість довести всі відомості (зокрема статистичні) про Львів до найновішого стану й створити, по суті, першу модерну всебічну монографію міста, написану одним пером. Намагання зобразити місто та його оточення в різноманітних ракурсах переконливо доводять заголовки розділів: "Віки говорять" (історія), "Земля говорить" і "Життєвий простір" (географія), "Людина говорить" і "Місто на шляху" (демографія та економіка), "Устаткування міста" (міське господарство). І авторa, і місто любили, тому Українське видавництво в усьому, наскільки і було можливе у важких воєнних часах, ішло назустріч. Пригадую, як підбирали ілюстрації. Гортали фотоальбоми Степана Гайдучка (1890-1976), доброго знайомого О.Степанів ще з молодих років, одного з організаторів спортивного руху в Східній Галичині (який, підстаршина-медик, рятував О. Степанів, хвору сипним тифом, у подільському чотирикутнику смерті 1919 р.; доля незвичайно цінної фототеки Гайдучка після його смерті неясна). Ряд фотографій приніс отець Степан Василів (нар. 1888 р., помер у кінці 1960-х років) з Успенської церкви, товариш брата О.Степанів, Ананія (1890–1919), сотника УГА і коменданта групи "Щирець" під час польсько-української війни. До речі, отець Василів – незвичайно колоритна фігура українського Львова, з чорною, а після повернення з ув'язнення, вже сивою бородою, – відомий багатьом галичанам діяч катакомбної Української католицької церкви (мій суворий сповідник гімназійних часів та передсмертний – О.Степанів). Кілька фотографій спеціально для книжки виконав один з кращих фотографів і фотожурналістів Львова Ярослав Савка, депортований десь у 1947 р. за те, що мав добре обладнане помешкання та дорогу фотоапаратуру. Повернувся до Львова під кінець 1950-х злиденним старцем. Карти на підставі матеріалів та первісних схем О.Степанів креслив (і виконав дуже добре) історик картограф Степан Білецький (1904–1990). Картографічне оформлення монографії, зрештою, належить до сильних сторін книжки. Обкладинку, графічно чітку і лаконічну, підготував відомий вже тоді художник Володимир Балис (1906–1980), пізніше емігрант,

1942–1944 роки – часи розпалювання до трагічних меж, значною мірою заходами північних та західних сусідів, польсько-українських конфліктів, від яких, завдяки терористичним актам, що виривали з рядів української та польської інтелігенції кращих представників, здригався також Львів. О.Степанів не мала жодних ілюзій щодо того, яка доля чекала б Східну Галичину після відновлення польського панування (що почало проявлятися уже в липні 1944 р. під час славнозвісного львівського "Przedwiosnia" – "Провесни", коли боївкарі Армії крайової приходили за О. Степанів до будинку на вул. Пісковій, 7, в якому ми мешкали; її б чекала така сама доля, як і понад сотню невинно вбитих інших українців, якби тоді ж, у липні, не відборонили сусіди-поляки, переконуючи боївкарів, що О.Степанів та її родина не українці, а спокійні "старорусини"). Незважаючи на все це, О. Степанів послідовно виступала проти польсько-української ворожнечі. Практично втілювала свої думки в тому, що, поруч із фахівцями-українцями, в Статистичному бюро працювали також спеціалісти-поляки. Пристанище в бюро знайшов один з провідних представників польської школи історії народного господарства, пізніше професор Краківської господарської академії Станіслав Гошовський (нар. 1904 р.), а також молодий географ Вацлав Качоровський. На праці Качоровського з соціотопографії та демографії, що друкувалися напередодні Світової війни, О. Степанів звернула увагу, ще готуючи нарис про Львів до другого тому "Географії України й сумежних земель". У "Сучасному Львові" Качоровський

став співавтором при написанні параграфа "Львівський краєвид" (у розділі "Земля говорить") та при складанні карти "Краєвид Львова". Побоюючись принаймні бойкоту з боку шовіністично налаштовані польської інтелігенції за співробітництво в українському виданні, Качоровський просив приховати своє авторство, маскуючи його бібліографічним покликанням на брошуру про географічне обличчя Львова... Після від'їзду на Захід сліди Качоровського, талановитого вченого, в якого катастрофічно прогресувала сліпота, загубилися (під час перебування у Кракові 1969 р. С. Ґошовський зумів мені лише туманно сказати, що його колега зі Статистичного бюро міста Львова опинився десь на західних "відзисканих землях").

Хоча задум автора полягав у тому, щоб створити науково-популярну працю, в основному, хоча б у позачасових вимірах, тобто, щоб вона могла зберегти значення також незалежно від воєнного часу, коли книжка побачила світ (і цей задум, треба сказати, О. Степанів вдалося здійснити в загальних рисах – недаром "Сучасний Львів" було перевидано в Нью-Йорку 1953 р., коли подих війни був позаду, а книжка залишається актуальною і видається ось тепер втретє), окупаційні будні не могли не накласти на книжку свій відбиток. Монографію намагалися видати ошатно, це здійснили, але і поганий папір військового часу, і, згідно з вимогами цензури, німецька назва і адреса друкарні на звороті титульної сторінки (ZKW Druckereibetrieb II – Lemberg, Grunestr. 20 – Друга друкарня, Львів, вул.Зелена, 20; як я й не знаю, як розшифрувати абревіатуру ZKW воєнного часу) не єдині нагадували про чорні підневільні дні. Не лише дивні, а й часткові дикі німецькі назви вулиць і площ (кожний окупант перейменовував на свій смак), які треба було подавати в книжці, посилювали воєнний колорит – цілий ряд місць тексту свідомо нагадував тривожні дні й ночі. Відповідні місця книжки зберігають вартість історичного документа. Варто на них звернути окрему увагу. О.Степанів писала про воєнні знищення внаслідок бомбардування, про часткове зруйнування головного вокзалу 1939 р. та його повільну відбудову, про знищення проходу (пасажу) Міколяша 1941 р., подала статистичні відомості про кількість зруйнованих внаслідок воєнних дій у 1939 та 1941 рр. житлових і промислових будинків, про винищення довколишніх лісів у важкі зими 1939–1940 та 1941–1942 рр., коли мешканцям міста нічим було палити. Значну вартість для історичної демографії Львова мають спостереження і статистичні дані про зміни в кількості населення міста 1939–1942 рр., про тенденцію до зростання кількості українців у цей час. Подається статистика ремісничих підприємств Львова у травні 1942 р. На кількох сторінках говориться про долю єврейських (жидівських, за тогочасною західноукраїнською термінологією, в чому не було нічого образливого) мешканців міста, про переселення євреїв у новостворене гето (подаються його межі вже в минулому – гето було винищено, про що відверто писати не було можливості). Значення історичного джерела мають відомості про кількість євреїв у Львові 1941–1942 рр., кількість єврейських ремісничих закладів у травні 1942 р. Згадка про шпиталь для полонених на вул. Пушкіна мала для О.Степанів автобіографічний акцент. По лінії громадських обов'язків вона в 1942–1944 рр. намагалася опікуватися полоненими, яких тримали у таборах, розташованих недалеко від Львова, львівським шпиталем для військовополонених. Деколи вдавалося рятувати людей, уродженців Західної і Східної України (що не перешкодило, правда, одному лейтенантові з тих, яких виривали часто з лабет смерті, писати в післявоєнні роки доноси на О.Степанів до НКВС). З дозою сумної іронії було складено параграф "Сучасний український Львів" – про те, що життя українців міста звелося до животіння під егідою "Українського комітету".

Незважаючи на те, що книжку про Львів було написано (що міг і може тепер оцінити кожний читач) дуже об'єктивно, це не могло захистити автора – після чергової переміни влади у Львові – від політичних звинувачень. Книжка зразу ж помандрувала до спеціальних фондів двох львівських наукових бібліотек (решту примірників у інших бібліотеках і книгарнях просто знищили), де нею можна було користуватися лише за особливим дозволом. Перебування книжки в спецфондах автоматично знімало з користувача обов'язок покликатися на забороненого автора – можна було цілком безкарно списувати. Один смертельно переляканий поет, каючись у здійснених та не здійснених гріхах (що, зрештою, не захистило його від цькувань) вважав за потрібне плюнути в бік О.Степанів як автора "Сучасного Львова" за, нібито, неправдиві відомості про німецьке населення Львова в минулому. Т. зв. народний трибун Ярослав Ґалан неодноразово згадував О.Степанів та її книжку у своїх публічних виступах, що часом приводило до конфузних результатів: коли одного разу в приміщенні Вечірнього університету марксизму-ленінізму О.Степанів підійшла до трибуна, щоб подякувати йому за згадку, Ґалан втік... Оперативники і слідчі відповідних установ докладно вчитувалися в сторінки книжки, шукаючи крамолу, єдине, що зуміли інкримінувати, це образу радянської торгівлі, яка, нібито, ніколи не порушувала санітарних норм і не продавала товарів поганої якості. Про це нагадували О.Степанів до та, особливо, після арешту.

Видавнича історія "Сучасного Львова" продовжувалася на відстані 10 тисяч кілометрів від міста. У 1953 р. книгарня "Говерла" в Нью-Йорку перевидала книжку О.Степанів, позначивши в підзаголовку, що вона видається "в 700-ліття заснування міста Львова" та що це "друге доповнене видання". Останнє твердження, зрештою, не дуже відповідало правді. В його підставу було покладено фоторепродукцію тексту, але з грубим порушенням структури книжки: було ліквідовано заголовки розділів та параграфів на окремих титульних сторінках, що передували самим розділам. Замість титульних сторінок, а також в інших незадрукованих у виданні 1943 р. місцях вставлено випадково підібрані ілюстрації релігійного та патріотичного характеру (таких додаткових ілюстрацій виявилося 13), вирізали згаданий вже вище параграф "Сучасний український Львів" та додали дві дуже заполітизовані вставки – передмову "Від видавництва" і параграф "Сучасний Львів (від 1939 до 1953 рр.)". І ілюстрації, і вставки своєю хаотичністю дуже контрастують з первісним виданням. Очевидно, ці зміни, проведені М. Сидором-Чарторийським (він автор передмови та додаткового параграфа), мали обґрунтувати позначення "друге доповнене видання", але, в загальному, відбивали типову тогочасну еміґрантську мізерію, дуже неприємне враження від такого видання не могла замазати додрукована кінцівка: "Одначе Львів зазнає повного розквіту лише в Українській Соборній Державі". Нічого підкреслювати, що книжку було перевидано без згоди автора (такий дозвіл роздобути було неможливо – О.Степанів перебувала в мордовських спецтаборах). О.Степанів ніколи не тримала цього перевидання в руках, ніхто з видавців чи близьких до них людей не вважали за потрібне повідомити автора про нью-йоркське видання (що можна було зробити протягом наступних десяти років), та й син авторки досі не має примірника 1953 р. серед своїх книжок.

У післявоєнні роки О. Степанів намагалася продовжити львівську лінію своїх наукових досліджень, але зробити це було не так просто. Працюючи у Львівському відділі економіки, вона написала працю "Промисловість Львова під час німецької окупації 1941–1944 рр.", за яку її довго громили – бо, мовляв, яка промисловість може бути під окупантами. Дослідження світу не побачило, а чи зберігся десь його текст, написаний на докладному аналізі статистичних даних, невідомо. У журналі "Радянський Львів" (1945. – № 4. – С. 59-61) було надруковано нарис "Архітектурне обличчя Львова", окремою брошурою "Трудові резерви Львівщини" (Львів, 32 с; текст, до речі, до невпізнання перебили і знецінили редактори видавництва "Вільна Україна").

Не підлягає сумніву, що сьогодні деякі проблеми, порушені в "Сучасному Львові", можна розглядати з нових, ще сучасніших аспектів. Ряд місць можна доповнити новішими даними, окремі відомості можна уточнити на підставі результатів дальших досліджень. Але, як це не дивно, за майже п'ятдесят років, що минули від першого видання "Сучасного Львова", українська наука, і радянська, і діаспорна, не здобулася на підготовку аналогічної праці, ні індивідуальної, ні колективної. Та не лише ця обставина зберігає наукову і науково-популяризаторську вартість за монографію півстолітньої давності. Завдяки об'єктивності й стислому викладу, скрупульозності в підборі даних, вона далі залишається в першому ряду кращих українських наукових досягнень, присвячених місту, з іменем якого також сьогодні пов'язано багато національних мрій, сподівань, надій.

Публікується за виданням: Дашкевич Я.Р. Олена Степанів та її "Сучасний Львів" // Степанів О. Наукові праці. Есе. Спогади / За ред. О.Шаблія. – Львів, 2003. – С.576–581.

ДУМКИ З ПРИВОДУ

"ТИГРИ" В КИЄВІ: 1943, 2013 рр.

Мало хто з киян знає, що в 1943 році на Лисій горі знаходилася база німецьких "Тигрів". Їхнім завданням було збереження існуючого тоді в Києві і Україні ладу. Містичним чином через 70 років на збереження нині існуючого, наскрізь прогнилого і корумпованого режиму влада знову кинула "Тигрів". На цей раз вони наступали з південного заходу. Спочатку були затримані практично на тих рубежах, де і німці в 1941 році, тобто під Васильковом, а потім вони, як і нацистські формування, прорвалися до Києва.

Взагалі-то, для людиноненависницьких режимів характерно іменувати власну зброю і військові формування назвами всіляких хижих тварин. Згадаємо ще німецькі "Пантери" і знаменитий нацистський легіон "Кондор". Однак ми не знайдемо в історії людства жодної держави, де б так звані правоохоронні органи створили таку кількість військових формування з абсолютно хижацькими назвами. Жодної немає. "Беркут", "Сокіл", "Барс", "Кобра", "Тигр". Здається, що в цьому далеко не повному ряду не вистачає хіба що тасманійського диявола.

Характерно, що увесь цей "звіринець", як навала, насунув на столицю саме зі східних і південних районів. І це зовсім не випадково, що в Києві немає "звірів" зі Львова чи інших міст Західної і Центральної України. Через так звану дебільну політкоректність ніхто у нас воліє не говорити про те, що владу в Україні реально захопили "нацмени" (офіційний радянський термін, яким позначалися національні меншини) або "інородці" (офіційний термін царської Росії, який застосовувався до представників некорінної нації). Показовим у цьому сенсі виявився телевізійний сюжет з Майдану, де росіянка виступила проти засилля росіян в органах влади України. Фактично в Україні нинішнім режимом проти корінної нації, яка складає 80 відсотків населення, владою "інородців" здійснюється політика апартеїду (згадаємо знову таки містично для нас померлого нині Нельсона Мандели, який спочатку вів мирну боротьбу проти апартеїду, а потім взявся за зброю). Тепер його шанує увесь світ. Колись всю планету обійшло фото, де білі поліцейські "інородці" гумовими кийками б'ють у ПАР чорношкіру дівчину. Ну, один до одного, – сюжети з нашого Майдану у Києві 30 листопада і 1 грудня.

Я не знаю, чи хоча б один член нинішнього уряду в Україні є етнічним українцем. А про пана Азарова, його керівника, взагалі найдоцільніше сказати словами класика російської літератури Лермонтова. "На ловлю счастья и чинов, заброшен к нам по воле рока, смеясь, он дерзкопрезирал, земли чужой язык и нравы". Ці всі "царьово-чечетово-єфремово-лукьяново-костусьово-добкіно" мають абсолютно чужу українській нації ментальність. Російська рабсько-холопська ментальність, насаджувана в цій країні віками, обожнює владу, що б вона з ними не робила. Тому "царьово-чечетови" щиро дивуються, чому це українці, замість того, щоб сакралізувати владу, щиро її ненавидять. Подивіться на всі ці "крестные ходы" УПЦ Московського патріархату, які на 90 відсотків складаються із засланих сюди з Росії "ченців" і "черниць". Разом з іконами і на одному рівні з ними вони несуть портрети Сталіна, Путіна і Януковича. Випадково? Абсолютно ні. В Росії Влада від Бога, а в Україні – від людей. Тому у нас Ярослав Мудрий і Данило Галицький, а у них Іван Грозний і Нікалай Кривавий.

Інтелектуальний рівень влади "інородців" в Україні надзвичайно низький. Рівень, прости господи, айкію, написаний у них на обличчях. Самі придивіться. Тому вони ставлять на силове придушення української нації, на війну. Якби вони мали розум, і вчили історію не "за Табачником", ще одним "інородцем", то знали б, що українці зовсім не росіяни. Тим більше, що не в останню чергу завдяки нинішній владі наша нація нині має найбільшу діаспору у світі. Вона має мільярди доларів і величезні інтелектуальні і людські ресурси. То, може, ви хочете інтернаціональних бригад в Україні з усього світу? До того йде. Як показують блокування офісів і житла Ахметова в Лондоні і Азарова в Австрії, вам же і сховатися не буде куди. Це для нас вони "будують "Європу" в Україні, а для себе вже давно купили житло в Європі справжній, яка нібито така погана. Агов! Ви мене чуєте?

Петро МАСЛЯК,
проффесор

ЗАЯВА

ЩОБ ЛЮДИ ВАС ПРОБАЧИЛИ

Громадянська експертна група, до складу якої входять Сергій Квіт, Євген Жеребецький, Володимир Огризко, Сергій Жадан, Віталій Портніков та інші, зробила заяву.

"Ми звертаємося до тих, хто змушений служити або співпрацювати з владою: урядовців, депутатів, державних та муніципальних службовців, правоохоронців, ректорів ВНЗ, представників бізнесу, членів Партії регіонів, – говориться в заяві.

Країну поставлено в умови відкритого силового конфлікту. Ті, кому ви служите, вас не захистять. Завтра вони втечуть за кордон, а ви залишитеся серед нас.

Закликаємо вас визначитися, з ким ви, з Добром чи Злом. В іншому разі ви втратите право на громадянську амністію українського суспільства.

Пропонуємо вам до початку Народного Віча у неділю 15 грудня зробити свій вибір і публічно оголосити про це, як це вже зробили деякі правоохоронці, дипломати та народні депутати.

Міліціонер – поклади щит! Член Партії регіонів – вийди з партії! Чиновник та бізнесмен – відмежуйтеся від злочинних дій влади!

Тільки тоді люди зможуть пробачити вас!"

ГОЛОС МАЙДАНУ

ЯКЩО НЕ КИЙКОМ, ТО КРИМІНАЛЬНОЮ СПРАВОЮ

Лави невдоволених діями влади та силовим розгоном мирних протестів поповнюють посланці майже з усіх регіонів. Особливо тепло люди сприймають виступи представників Сходу і Півдня країни. "Пробачте нас за Донбас. Так склалося…, – звернувся до народу один з промовців, який разом з 200-ма однодумцями приїхав до Києва з Донецької області. Чоловік розповів, що дедалі більше його земляків просинаються від боязкої байдужості, долають страх перед тими, кого називають "донецьким кланом", адже потерпають від них так само (а, може, ще більше), як і мешканці інших регіонів. Ще зовсім недавно, каже, неможливо було собі уявити, щоб у Донецьку лунало гасло "Слава Україні!", а нині багато хто вимовляє його з великою гордістю за свою Батьківщину.

Промови й пісні, якими популярні українські співаки та гурти підтримують настрій людей, час від часу перериваються тривожними новинами. Активістів, побитих на Банковій, привезли до Шевченківського районного суду просто з лікарні, декого без свідомості. Свідки стверджують, ці чоловіки не брали участі в провокаціях і постраждали під час нещадної зачистки "Беркутом" усіх, хто потрапляв під руку на Банковій, але судді побачили в діях цих дев'яти осіб злочин – "організацію масових безпорядків" і ухвалили рішення про двомісячне утримання їх під вартою. На Майдані обурюються, чому до підозрюваних потрапляють невинні, а молодчиків з "Братства" Дмитра Корчинського, як і самого вождя, котрі причетні до організації безпорядків (Корчинський в інтерв'ю відкрито заявив, що підтримує дії провокаторів під час недільного штурму Банкової), немає у списку підозрюваних. Це і є те справедливе правосуддя і рівність усіх перед законом, про що днями "божився" Генпрокурор?

До речі, ГПУ, очевидно, так успішно працює, що добровільно перейнялася додатковим клопотом: з'ясуванням прізвищ студентів та викладачів, котрі беруть участь у масових протестах. Документ з вимогою "згадати всіх поіменно" скерував до керівників вишів слідчий з особливо важливих справ Генпрокуратури Ю. Ковальчук. З огляду на масштабність студентського страйку завдання нелегке навіть для прокурорського "важняка"…

Репресії загрожують і учасникам автопробігу за євроінтеграцію, хоча вони нікому не заважали і, на відміну від деяких п'яних прокурорів, не збивали людей на дорозі. Нагадаю, з 28 листопада по 1 грудня тривав автопробіг вулицями Києва на підтримку Євромайдану. Позавчора проти його учасників почали порушувати кримінальні справи. Здається, все робиться для того, щоб ще більше накрутити людей проти влади, впевнити їх у правильності протестів, у піднесенні бойового духу. Залишилося взяти під кримінальний приціл трьох президентів України – Леоніда Кравчука, Леоніда Кучму і Віктора Ющенка, адже вони також оприлюднили свою спільну позицію: негайна відставка уряду і поновлення діалогу з ЄС. Чим не "заклик до безпорядків"?

…Тепер Київ ще більше нагадує фронтове місто. "Беркут" і внутрішні війська підкріпили поповненням. До столиці одеською трасою ще наближається колона автобусів. До речі, деякі з них без номерних знаків, що заборонено правилами, але хто зважатиме на таку "дрібницю", якщо треба виловлювати студентів?

А біля Верховної Ради мітингують "кращі представники народу". Так "найліпший друг журналістів" Олег Калашников оцінив "спортсменів", котрі масово беруть участь в альтернативній акції. Утім, право на мирні протести гарантовано Конституцією кожному. Про це пасажирам щодня нагадають з моніторів у поїздах метро. Щоправда, в контексті відеокадрів про жорстокий розгін студентського Євромайдану та побоїща на Банковій демонстровані витяги з Основного Закону ще більше поглиблюють провалля між словами і діями. Ще більше посилюють цинізм…

Людмила КОХАНЕЦЬ

Не спи, моя рідна земля…

Виходьмо на Євромайдани, Щоб збити московські кайдани

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ

* * *

Вийшли вільні, гідні, горді
І сказали банді: – Годі!
Ці слова в нестримнім леті
Рознеслися по планеті,
Аж упріли два чола
В двоголового орла.

* * *

Хто руку здіймає на власний народ,
Собі на сідниці шукає пригод.

* * *

Не бажає перемир'я
І не чує влада нас.

Мабуть, має Межигір'я
Добрий памперсів запас.

* * *

Кажуть, вже поклав гарант
На кремлівський варіант,
Бо одержав есемеску
З пекла він від Ч аушеску.

* * *

Ціна людської зради
Одна споконвіків:
Ніякі не мільярди,
А тридцять срібляків,
А ще ганьба велика
І дерево осика.

ПОЗИЦІЯ

Валерія Новодворська:
Не можна йти з Майдану

Російська дисидентка, правозахисниця і незалежна журналістка Валерія Новодворська в інтерв'ю Gordonua.com розповіла, що потрібно робити українцям, щоб виграти боротьбу з владою.

На думку Новодворської, зараз в Україні сприятлива в геополітичному сенсі ситуація для європейської інтеграції, і ми не повинні її упускати.

"Наступного року будуть вибори до Європарламенту і там почнуть займатися собою. Треба йти в Європу саме зараз. Путін почне лаятися останніми словами, як вуличний хлопчисько, але нічого іншого він не зможе зробити навіть в економічному плані, тому що він зірве олімпіаду, на яку викинуті дуже великі гроші", – говорить правозахисниця.

Дисидентка впевнена, що тим, хто вийшов на вулиці, слід продовжувати боротьбу, потрібно вимагати від президента рішення про відставку уряду, не розраховуючи на Верховну Раду.

Якщо Янукович відмовиться розпустити уряд, Новодворська пропонує приступати до ефективних методів. "Не можна йти з Майдану. Потрібно зупинити метро, транспорт. Влаштувати загальний політичний страйк, кампанію громадянської непокори. Зупинити все, що не пов'язано з виживанням, – говорить правозахисниця, – службовці не йдуть на роботу, студенти та викладачі кидають заняття. Працюють тільки лікарі й продуктові магазини. Природно, опозиція повинна піти з Ради, поки потрібне рішення не буде прийнято".

Правозахисниця впевнена, що від Януковича потрібно вимагати негайного підписання Угоди про асоціацію з Європою.

"Шлях до Європи легким не буде, але ж люди не за шматок ковбаси стоять, а за людську гідність. Дорога до процвітання хоча б на рівні Польщі займе п'ять-десять років. А Путін дасть жалюгідну рибку, яку вистачить на один обід. Те, що Росія зможе запропонувати, через десять років відгукнеться безвихідною ситуацією. А 10 років не розгинатися – для країни повна труна", – заявляє засновниця російської партії "Демократичний союз", підкреслюючи важливість європейського вибору України.

При цьому, Новодворська впевнена: "Силове втручання Росії виключено. У такій ситуації і "Беркут" буде проти ОМОНу. Європа цього не потерпить: це не 68-й рік. Та й газ партнерам Росія повинна прокачувати".

За матеріалами: Gordonua.com

МОНІТОРИНГ СОВІСТІ

УКРАЇНОНЕНАВИСНИКИ

Відколи Партія регіонів керує нашою країною, антиукраїнську вакханалію возведено в ранг державної політики. Правителі, які у переважній своїй більшості люто ненавидять Україну та українців, не вважають за потрібне бодай публічно поводитися в межах пристойності й не демонструвати свого зоологічного україноненависництва. Навпаки. Якщо російського нациста, який сенс життя вбачає в знищенні української нації, ви назвете ворогом, вас, за логікою керманича МВС В.Захарченка, притягнуть до кримінальної відповідальності.

Віддавши злочинний наказ залити кров'ю Євромайдан і сп'янівши від безкарності, міністр остаточно розперезався і пригрозив кримінальною відповідальністю тим, хто складає списки "ворогів Євромайдану", мовляв, у списках можуть опинитися судді, слідчі, бійці "Беркута" (саме вони й виконують накази Банкової!), що не виключає, бачите, погроз їм і їхнім родичам.

Отож, складання таких списків очільник МВС кваліфікував як злочин (!). А от заклики депутата Верховної Ради Криму від Партії регіонів Володимира Кличнікова полювати за україномовними громадянами заперечень у В.Захарченка не викликають. Як і колективний лист його однопартійців із Севастопольської міськради до Путіна з проханням ввести війська Російської Федерації на територію Української держави, що інакше, як зрада Батьківщини, трактувати не можна. Та їх, за логікою міністра, також не можна вважати "ворогами Євромайдану", бо ще, борони Боже, постраждають разом із тим же регіоналом, російським нацистом В.Кличніковим.

Схоже, В.Захарченку припав до душі його заклик до правоохоронців влаштувати полювання на україномовних громадян, як "инициаторов националистического толка", які, мовляв, жодного "слова по русски не знают", тож виявити їх легко. "Ініціатива" В.Кличнікова відловлювати громадян за мовною ознакою – не нова. Це – принцип російських нацистів, за яким тепер вони хочуть діяти і в Україні, створюючи реальну загрозу національній безпеці нашої держави. Її захист, до речі, належить до службових обов'язків міністра внутрішніх справ, виконання яких В.Захарченко брутально ігнорує. А що він – ворог Євромайдану, зрозуміло і без занесення в списки.

Марія ПИЖУК

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник та шеф-редактор – Степан Брацюнь,
головний редактор – Марія Базелюк.

Редакційна колегія: Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії “Центральне регіональне управління ВАТ “Банк “Фінанси і кредит”, ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп’ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ “Поліграфічна компанія “Інтерекспресдрук”
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9